

Язик та зуби

Був собі якось хлопчик, що мав звичку розмовляти набагато більше, ніж потрібно.

— Ох вже цей язик, — зітхнули одного разу зуби. — Ніколи не замовкає!

— Що ви там бурмочете? — зухвало відказав язик. — Ви, зуби, потрібні лише для того, щоб жувати їжу, яку обираю я. Між нами немає нічого спільного, і взагалі не лізьте в мої справи!

Так хлопчик балакав собі далі, до речі й не до речі, а його язик радісно вчився вимовляти щодня нові слова. Та одного разу хлопчик наробив шкоди і дозволив своєму язику сказати велику неправду. Тоді зуби взяли... і вкусили язика!

Язик почервонів. Почервонів від сорому і хлопчик, жалкуючи про свій вчинок.

Відтоді язик став розважливішим, і перш ніж казати, думав двічі.

За Леонардо да Вінчі

